

Σκεπετάρη Φωτεινή

Τό κοριτσάκι μπροστά στήν Παναγία

(καί ή Έλληνορθόδοξη Παράδοση)

Αφιερώνεται
στή μνήμη του πατέρα μου Νίκου Σκεπετάρη.

Αφιερώνεται
στή μητέρα μου Χριστίνα και σέ κάθε μητέρα και σέ κάθε
γιαγιά που μεταδίδουν στά παιδιά και στά έγγόνια
τό σωτήριο φώς τής Έλληνορθοδοξίας.

Αφιερώνεται
και σέ κάθε παιδάκι έλπιδοφόρο βλαστό που ποτίζεται μέ τό
άγιασμα τό ιερό του Χριστού και τής Παναγίας που όποιος
τό πίνει δέν θά διψάσει στόν αιώνα.

Τίτλος βιβλίου: «**Τό κοριτσάκι μπροστά στην Παναγία**»

Συγγραφέας: Σκεπετάρη Φωτεινή

Δημ. Κρόκου 27 - 48100 Πρέβεζα

Τηλ. 26820-22240

Έπιμέλεια έκδόσεως & χορηγός έκδόσεως:

Λάζαρος Τσακιρίδης, Θεολόγος, Συγγραφέας

Έκδοση 1^η: Νοέμβριος 2008

ISBN 978-960-92669-0-1

Εικόνα έξωφύλλου: Προσφορά Σουλοβίκα Δημητρίου,
Άγιογράφου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση - Έκδοτική παραγωγή:

Έκδόσεις ΤΕΡΤΙΟΣ Κων/νος Παπαγιαννούλης & ΣΙΑ οε

2^ο χλμ. Κατερίνης - Ν. Κεραμιδίου, 601 00 Κατερίνη

Τηλ.: 23510-22098 - Fax: 23510-45815

Ήταν μία ζεστή μέρα τοῦ Αὐγούστου. Πλησίαζε τό καταμεσήμερο καί ὁ ἥλιος ἦταν πολύ καυτός. Πάραυτα ἐκείνη ἡ μέρα ἀποτέλεσε τήν πιό ὁμορφη καί σημαντική μέρα τῆς ζωῆς μου, διότι διδάχτηκα καί κάτι ἀκόμη. Στήν περίπτωσή μου ἀγαπητοί ἀναγνώστες ἐπαληθεύεται αὐτό πού λέει ὁ σοφός λαός: «Ὅσο ζῶ μαθαίνω».

Ἄς μεταφερθοῦμε καλοί μου φίλοι τώρα στήν Ἁγία Εὐαγγελίστρια Πρεβέζης. Θά σᾶς περιγράψω ἕνα ἀληθινό περιστατικό, πού εἶναι ἀπό αὐτά πού μένουν πάντα χαραγμένα στήν ψυχή μας.

Πολλά ἀπό τά γεγονότα πού συμβαίνουν στή ζωή μας, θέλουμε εἴτε νά τά ξεχάσουμε, γιατί μᾶς λύπησαν, εἴτε τά θυμόμαστε μέ νοσταλγία καί ἀγάπη ριζώνουν στή μνήμη μας. Ἔτσι καί ἐγώ δέν θά ξεχάσω τή μικρή μου ἡρωΐδα τή Σωτηρούλα πού συνάντησα μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ἡ Παναγία ἡ Εὐαγγελίστρια εἶναι μία μεγάλη ἀσημένια εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού κρατᾶ στήν ἀγκαλιά της τό Χριστό. Κάθε ὀρθόδοξη εἰκόνα τῆς Παναγίας ἔχει στήν ἀγκαλιά της ἢ στήν κοιλιά της τό Χριστό. Κι ἐμεῖς προσκυνώντας τήν Παναγία προσκυνοῦμε συγχρόνως καί τόν Χριστό.

Ἡ Παναγία ἡ Εὐαγγελίστρια εἶναι τοποθετημένη σέ ἕνα ξυλόγλυπτο προσκυνητάρι, στολισμένο μέ περίτεχνο τρόπο, ὅπως ἀρμόζει στή Μεγάλη

Κυρία και Μητέρα μας. Βρίσκεται σέ ένα δωμάτιο στό ισόγειο ενός σπιτιού. Αποτελεῖ σημαντικό οικογενειακό κειμήλιο δύο οικογενειῶν τῆς Πρέβεζας, πού διακονοῦν τήν Παναγία μέ μεγάλη πίστη καί ζήλο καί τήν ἐορτάζουν στίς 25 Μαρτίου ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἡ εἰκόνα ἔχει μεγάλη ἱστορία, πού ἀξίζει νά τήν ἀναφέρουμε, σύμφωνα μέ αὐτά πού μᾶς εἶπε ἡ κυρία Ἀγνή, ἡ μία ἀπό τίς δύο κυρίες πού τήν ἔχουν καί τήν διακονοῦν μέ ἀγάπη.

Ἡ θαυματοργή αὐτή εἰκόνα χρονολογεῖται ἀπό τόν καιρό τῆς τουρκοκρατίας. Κάποια μέρα Τοῦρκοι ἐργάτες «κλαρίζαν», δηλαδή ἔκοβαν κλαδιά ἐπάνω στό λόγγο. Μαζί τους ἦταν καί πολλοί χριστιανοί ἀνάμεσα στούς ὁποίους καί ὁ πρόγονος τῆς κυρίας Ἀγνῆς. Ἐνῶ δούλευαν, ξαφνικά οἱ Τοῦρκοι βρῖσκουν ἀνάμεσα στά κλαδιά δύο μεγάλες χριστιανικές εἰκόνες. Ἡ μία ἦταν ἡ Παναγία ἡ Εὐαγγελίστρια καί ἡ ἄλλη εἰκόνα ἦταν ἡ Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια. Τίς βγάζουν ἀπό τά βάτα, τίς κοιτάζουν προσεχτικά καί προτείνουν στούς χριστιανούς νά τίς ἀγοράσουν. Διαφορετικά θά τίς πετοῦσαν. Ἐτσι λοιπόν ἀγοράζει τήν Παναγία τήν Εὐαγγελίστρια ὁ πρόγονος τῆς κυρίας Ἀγνῆς καί τήν ἄλλη εἰκόνα κάποιος ἄλλος χριστιανός. Ἐπειτα, ὅταν ἦρθε ὁ κατάλληλος χρόνος, παντρεύεται μέ μιᾶ ἐνάρετη κόρη ἀπό τήν Ἄρτα. Μένουν στήν Ἄρτα κάποια χρόνια καί ἔρχεται ἡ στιγμή νά μετακομίσουν στήν Πρέβεζα, ὅπου θά ζοῦσαν μόνιμα.

Τήν παραμονή πού θά ἔφευγαν, κάποιες εὐσεβεῖς κυρίες ἀπό τήν Ἄρτα βλέπουν στόν ὕπνο τους τήν Παναγία νά τούς ἀποχαιρετᾷ καί νά τούς λέει, ὅτι θά τίς προστατεύει καί ἀπό τή νέα της κατοικία. Φτάνοντας ἡ οἰκογένεια, δηλαδή ὁ προπαππούς καί ἡ προγιαγιά τῆς Ἀγνῆς, στήν Πρέβεζα ἀποφασίζουν νά χτίσουν μέσα στό σπίτι ἕνα μικρό ἐκκλησάκι πού τοποθέτησαν μέσα σ' αὐτό τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας καί μέ τόν καιρό γίνεται λαϊκό προσκύνημα.

Στή χάρη Της πηγαίνουν καθημερινά ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας νά τήν παρακαλέσουν νά κάνει τό θαῦμα της. Νά μαλακώσει τίς ψυχές, νά θεραπεύσει ἀνίατες ἀσθένειες καί νά πραγματοποιήσει τά αἰτήματα τῶν πιστῶν, ὅσα βέβαια εἶναι πρὸς συμφέρον τῆς ψυχῆς τους. «Καί σέ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν», τήν ἱκετεύουμε κάθε φορά πού ψάλλουμε τήν παράκλησή Της. Στό ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς μεγαλόδωρης Μητέρας τοῦ Κυρίου μας ρίγη συγκίνησης καταλαμβάνει τόν κάθε πιστό. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι κάθε χρόνο στήν Κοίμησή Της, στίς 15 Αὐγούστου χιλιάδες χριστιανοί πηγαίνουν γονατιστοί νά προσκυνήσουν τή χάρη Της κρατώντας τό τάμα τους, μιά μεγάλη λαμπάδα. Ἡ Παναγία τῆς Τήνου, ἡ Σουμελά, ἡ Ἐκατονταφυλιανή τῆς Πάρου καί ἡ Παναγιά τῆς Ἀγιάσου στή Λέσβο, εἶναι μεγάλα καί ἱερά προσκυνήματα στήν Ἑλλάδα.

Ἐκεῖνο πού ἀξίζει νά τονίσουμε εἶναι ὅτι ἡ Παναγία κάνει τό θαῦμα Της, εἴτε βρίσκεται σέ μεγάλο ναό, εἴτε βρίσκεται σέ ἕνα μικρό ἐξωκκλήσι,

ἀρκεῖ νά τήν ἐπικαλούμαστε πάντα μέ πίστη. Ἐνας ἁγιορείτης ἔλεγε ὅτι ἡ Παναγία θέλει δυνατή πίστη καί πολλά δάκρυα. «Καθοδήγησε τό δρόμο μου ἐσύ Μεγαλόχαρη», πρέπει νά τήν παρακαλοῦμε. Καί Ἐκείνη θά μᾶς δείξει σύντομα ποιό δρόμο εἶναι ὠφέλιμο νά ἀκολουθήσουμε. Προσέξτε τή δύναμή Της.

Ἦταν ἕνας νέος σέ ἡλικία γάμου καί ἐπιθυμοῦσε νά γίνει μοναχός. Ὅμως ἀμφιταλλαντευόταν μεταξύ τοῦ ἐγγάμου βίου καί τοῦ μοναχισμοῦ. Γιά νά μήν πάρει μία βεβιασμένη ἀπόφαση, ἐξομολογεῖται στόν πνευματικό του τό δίλημμα πού ἀντιμετώπιζε. Ὁ γέροντάς του τόν συμβούλευε νά λείι κάθε βράδυ στήν προσευχή του στήν Παναγία νά τοῦ δείξει τό δρόμο του. Ἄκουσε τή συμβουλή τοῦ Γέροντά του καί τήν ἐφάρμοζε γιά ἀρκετό καιρό. Ὡσπου ἦρθε ἡ κατάλληλη στιγμή καί ἡ Παναγία θαυματουργικά τοῦ ἔδειξε τά σημάδια της, ὅτι ἔπρεπε νά ἀκολουθήσει τόν ἔγγαμο βίο. Γί' αὐτό καί ἀξίζει νά μήν ἀφήσουμε τό γλυκό της ὄνομα ἀπό τό στόμα μας κατὰ τό «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

*

Μετά ἀπό τήν παρένθεση αὐτή ἄς ἔρθουμε ξανά στό δικό μας προσκύνημα. Ὅπως προαναφέραμε ἡ θαυματουργή εἰκόνα βρίσκεται σέ ἕνα μικρό δωμάτιο. Στό μικρό αὐτό χῶρο νιώθει ὁ καθένας ἔντονη κατάνυξη, πού ἀπορρέει ἀπό τή χάρη τῆς Παναγίας. Πολλές εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καί διαφόρων ἁγίων εἶναι κρεμασμένες στόν τοῖχο τοῦ μικροῦ προσκυνηματος. Δύο στρογγυλά μεγάλα καντήλια

μένουν ἄσβηστα ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ φυσικά ὑπάρχει καὶ τὸ μανουάλι, πού ἀνάβει ὁ κόσμος τὰ κεριά του. Τὰ βάζα μὲ τὸ μεθυστικό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ἔχουν κι αὐτὰ τὸ ρόλο τους. Μοιάζουν μὲ τὸ θυμιατό μὲ τὸ ἐξαίσιον ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ, πού κατευθύνει τὴν προσευχή μας στό Θεό. Τέσσερες καρτέκλες παλαιοῦ τύπου ἐπιτρέπουν στοὺς πιστοὺς νά ξαποσταίνουν καὶ νά προσεύχονται πιό ξεκούραστα.

Ὅποιαδήποτε ὥρα καὶ ἂν πάει κάποιος νά προσκυνήσει δέν βρίσκει τὸ ἐκκλησάκι χωρὶς νά βρίσκεται κάποιος μέσα. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς, ὅταν δέν ἔχουν δουλειά, συνηθίζουν νά πηγαίνουν νά κάνουν παρέα στήν Παναγία, ιδιαίτερα τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ συγκίνηση, ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ κατάνυξη πού ἐπικρατεῖ εἶναι μεγάλη. Παραμονή τῆς μεγάλης γιορτῆς μαζεύονται οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς καὶ στολίζουν μὲ πολύχρωμα λουλούδια τὴν Ἁγία Εἰκόνα. Ὡς βάση χρησιμοποιοῦν τὸ γαρύφαλλο σέ ὅλες του τίς ἀποχρώσεις. Τὴν ὥρα τοῦ στολισμοῦ, τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας ψέλνουν καὶ διάφορους ὕμνους.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ψάλλεται ὁ ἔσπερινός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀπό τόν ἱερέα τῆς κοντινῆς ἐκκλησίας καὶ διαβάζονται οἱ ἀρτοκλασίες τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ τὸ ἐκκλησάκι εἶναι στενό καὶ μικρό σέ χῶρο ὁ κόσμος φτάνει μέχρι ἔξω στό δρόμο. Δέν δυσανασχετεῖ κανεὶς οὔτε κουράζεται. Δίνει σέ ὅλους δύναμη καὶ ὑπομονή ἢ δυνατή τους πίστη.

Μόλις ὀλοκληρωθεῖ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἔσπερινου, μοιράζονται οἱ ἀρτοκλασίες καὶ ἀνταλλάσσουν

ευχές ό ένας μέ τόν άλλο για υγεία και προστασία παρά Θεοῦ.

Τό βράδυ, όσες γυναῖκες μποροῦν, ξενοχτοῦν στό μικρό ἐκκλησάκι και μπροστά στήν εικόνα, διαβάζουν παρακλήσεις όλη τή νύχτα, τρώνε λειτουργιές, πίπτες και άλλα νηστήσιμα ἐδέσματα. Επίσης συζητοῦν για θαύματα πού ἔχουν ἀκούσει ἢ διαβάσει και περνᾶ τό υπόλοιπο τῆς νύχτας κατ' αὐτόν τόν τρόπο.

Παραλείψαμε νά ἀναφέρουμε, ότι δίνουν εὐλογία στόν κόσμο βαμβάκι μέ λαδάκι τῆς κανδήλας, ἀφοῦ πρώτα τό σταυρώσουν στή θαυματουργή εικόνα.

Ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τοῦ εὐαγγελισμοῦ γίνεται ξανά παράκληση στήν Παναγία και τελειώνει ἡ μέρα μέσα σέ κλίμα ὑψηλῆς θρησκευτικότητας. Ἀπό τίς ἀφηγήσεις τῶν μεγαλύτερων μαθαίνουμε, ότι ἀπό παλιά ένας προηγούμενος Δεσπότης ἔδωσε ἐντολή σέ ἕναν ἱερέα νά πάρει τήν εικόνα ἀπό τό μέρος πού βρίσκεται και νά τήν τοποθετήσει σέ κάποιο ναό. Ὁ ἱερέας ὑπάκουσε στήν ἐντολή τοῦ Δεσπότη. Ἀλλά και οἱ κάτοχοι τῆς εικόνας ὑπάκουσαν.

Περνᾶ τό πρώτο βράδυ. Τό δεύτερο βράδυ ὁ ἱερέας βλέπει σέ ὄραμα τήν Παναγία νά τοῦ λέει νά τήν πάει πίσω στόν τόπο της. Ὁ ἱερέας δέν ἔδωσε ιδιαίτερη σημασία. Τό τρίτο βράδυ ὁμως, ἡ Παναγία ἐμφανίζεται ξανά τά μεσάνυχτα στόν ἱερέα πού κοιμόταν, τοῦ τινάζει τό σεντόνι για νά τόν ξυπνήσει και τοῦ λέει αὐστηρά, νά πάει τήν εικόνα πίσω.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῖ-πρωῖ ὁ ἱερέας ἐξομολογεῖται στό Δεσπότη ὅσα τοῦ συνέβησαν. Καί μετὰ ἐπιστρέφουν τὴν Ἁγία εἰκόνα στοὺς ἰδιοκτῆτες της. Ἐκτοτε ἡ Παναγία μας φυλάσσεται στό δικό της σπίτι. Τὴν διακονοῦν ἡ κυρία Ἀγνή καί ἡ κυρία Γεωργία καί ὁ κόσμος πηγαίνει, προσκυνᾷ, ἀνάβει τό κερί του δείχνοντας ἔτσι τόν σεβασμό του στήν Παναγία.

Ἡ ἀφήγηση τῆς κυρίας Ἀγνῆς μέ εἶχε συναρπάξει καί τὴν παρακάλεσα νά μοῦ διηγηθεῖ μερικά ἀπό τά θαύματα τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστρίας. Συνέχισε νά ἀφηγεῖται καί μοῦ διηγήθηκε τό ἀκόλουθο θαῦμα:

- Τόν καιρό ἐκεῖνο πρὶν ἀρκετά χρόνια δηλαδή ἡ γιαγιά της δάνεισε τὴν θαυματουργή εἰκόνα σέ ἕναν ἀξιωματικό γιὰ νά προσευχηθεῖ, ἐπειδὴ ἀντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα μέ τὴν υἰεῖα του. Ὁ καημένος ὁ ἀξιωματικός, χωρὶς νά τό κάνει σκόπιμα, ἀνέβαλε συνεχῶς τὴν ἐπιστροφή τῆς εἰκόνας στή θέση της. Νά ὅμως πού στόν ὕπνο του παρουσιάζεται ἡ ἴδια ἡ Παναγία καί τοῦ λέει: «Ξέρεις ποιὰ εἶμαι ἐγώ, σέ παρακαλῶ αὔριο νά μέ ξαναπᾶς στή θέση μου». Συγκινημένος ὁ ἀξιωματικός ἔκανε, ὅτι ἀκριβῶς τοῦ εἶπε ἡ κυρία Θεοτόκος.

- Ὅμως, τό πῶς σημαντικό θά ἔλεγα εἶναι τό ἀκόλουθο θαῦμα, γιὰ τό ὅποιο ἔχω καί προσωπική ἐμπειρία. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι οἱ συγγενεῖς τῶν ἀσθενῶν ἔπαιρναν τὴν εἰκόνα στό σπίτι τους, γιὰ νά ζητήσουν τὴν εὐλογία τῆς Παναγίας καί γιὰ νά προσευχηθοῦν. Συνήθως τὴν ἔπαιρναν τὴν Εἰκό-

να, όταν κάποιος ήταν ασθενής πολύ βαριά. Όποιος κρατούσε την εικόνα στα χέρια του, αν την αισθανόταν βαριά αυτό ήταν κακό προμήνυμα, πού σήμαινε, ότι ο ασθενής θα έφευγε από τη ζωή αυτή. Όταν όμως η εικόνα ήταν ελαφριά σαν πούπουλο, αυτό σήμαινε, ότι ο ασθενής θα θεραπευόταν από την ασθένεια, πού τον βασάνιζε. Για όσους ειρωνεύονται αυτήν την αντίληψη τους απαντάμε, ότι τό άπειρο και πάνσοφο του Θεού χώρεσε μέσα στην Παναγία πού την έκανε πλατυτέρα των ουρανών. Χωράει και ενεργεί και μέσα στις αντιλήψεις και στα έθιμα των λαών. Και στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε, ότι ο Θεός πορεύεται παράλληλα μέ τά έθιμα του λαού. Τόν προετοιμάζει, και όταν ώριμάσει, του αποκαλύπτει ύψηλές ήθικές και θεολογικές διδασκαλίες. Στόν προφήτη Ίωνά σιγά σιγά, ανάμεσα από προκαταλήψεις και ρατσισμούς έποχών, αποκαλύφθηκε, ότι ο Θεός ενδιαφέρεται νά σώσει και τους άλλοεθνείς. Βλέποντας στην καρδιά τους κάτι καλό, ταπεινώση και μετάνοια, τότε εύκολα τους δίνει τό θεϊό φωτισμό μέ τη θεία αλήθεια και διώχνει τίς πλάνες τους. Πρόβλημα για τη σωτηρία είναι ή άταπεινή καρδιά του ανθρώπου και ή αιώνια άκαμψία της άλαζονείας. Σās είπα προηγουμένως για προσωπική έμπειρία και δέν τό άνέφερα άβάσιμα. Ένας θεϊός μου, αδελφός της μητέρας μου, πού υπέφερε από τά νεφρά του, βρισκόταν στό τελευταίο στάδιο της ασθένειάς του.

Αποφασίζουμε νά πάρουμε καί ἐμεῖς τήν εἰκόνα στό σπίτι του. Ἦθελε πολύ νά προσευχηθεῖ στή χάρι της. Μᾶς δίνουν τήν εἰκόνα, τήν ὁποία καί κράτησε εὐλαβικά ἡ μητέρα μου. Ἡ Ἁγία Εἰκόνα ὅμως τόσο ὅταν τήν πήραμε, ὅσο καί ὅταν τήν παραδώσαμε ἦταν πάρα πολύ βαριά. Καταλάβαμε ὅτι κάτι κακό σήμαινε αὐτό. Πράγματι, δέν κάναμε λάθος καί σέ λιγότερο ἀπό χρονικό διάστημα δέκα ἡμερῶν ὁ ἀδελφός τῆς μητέρας μου Σταῦρος κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ.

- Συνέχισα νά ρωτᾶω τήν ἀξιοσέβαστη κυρία Ἀγνή τί ἄλλο θαῦμα γνωρίζει καί μοῦ εἶπε γιά τό χαρακτηριστικό «κριτσάνισμα». Παραξενεύτηκα καί ἐγώ ἡ ἴδια, ὅταν τό ἄκουσα. Ἄραγε τί νά ἐννοεῖ σκέφτηκα;

- Μοῦ ἐξήγησε λοιπόν, ὅτι κατά τή διάρκεια κάποιων ὠρῶν μέσα ἀπό τήν εἰκόνα ἀκούγεται ἕνας ἦχος. Π.χ. ὅπως ἀκούγεται, ὅταν ἀκουμπήσει κάποιος τό αὐτί του στόν τάφο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στήν Αἴγινα. Ὁ ἦχος αὐτός ὅμως δέν ἀκούγεται σέ ὅλους.

- Μιά φορά ἦταν ἕνας ἀσθενής βαριά ἄρρωστος καί σχεδόν ἔτοιμος γιά νά πεθάνει. Πῆρε δύναμη καί κουράγιο καί ὄντας πιστός πῆγε νά ἀνάψει τό κεράκι του καί νά προσκυνήσει τήν Παναγία. Ὡ τοῦ θαύματος! Ἀκούει τόν ἦχο αὐτόν νά βγαίνει μέσα ἀπό τήν εἰκόνα. Τό λέει στίς δύο κυρίες κλαίγοντας ἀπό πίστη καί χαρά καί ἔκτοτε εἶναι πολύ καλά.

- Πολύ παλιά τόν καιρό, πού ζοῦσε ἀκόμη ἡ μητέρα τῆς κυρίας Ἀγνῆς, πού ἦταν μιά εὐσεβέστατη γυναίκα, ἐπέτρεπε σέ ἀσθενεῖς νά κοιμηθοῦν

μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και μετά από λίγο καιρό γίνονταν καλά.

Στό σημείο αυτό θά αναφέρουμε, ότι τό θαύμα γιά νά γίνει, προϋποθέτει δυνατή πίστη. Τό επιτρέπει ό Θεός νά συμβεῖ, ἐάν εἶναι πρός τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας καί πρός ὄφελος καί τῶν ἄλλων ἀνθρώπων γιά νά πιστέψουν στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

- Εἶναι παραδεκτό καί ἀδιαμφισβήτητο, ὅτι ἡ Ἁγία Εὐαγγελίστρια εἶναι πολύ θαυματουργή. Ἐκανε πολλά θαύματα καί παλιότερα καί στίς μέρες μας. Ἄνθρωποι μεγαλύτερης ἡλικίας θυμοῦνται νά θεραπεύτηκαν ἀσθενεῖς μέ μελαγχολία, παραπληγίες καί ἄλλες δύσκολες καί πολλές φορές ἀνίατες ἀσθένειες. Γί' αὐτό καί ἀξίζει κάθε δόξα, τιμή καί προσκύνηση στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας καί αἰσθάνεται ἡ κοινή συνείδηση τῶν πιστῶν.

Αὐτά σχετικά μέ τό ἱστορικό καί τά θαύματα τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστρίας.

*

Ἐφτασε ἡ κατάλληλη στιγμή νά ἀναφερθοῦμε καί στή μικρή μας Σωτηρούλα. Εἶναι πραγματικά ἔνδιαφέρον ἀγαπητοί μου φίλοι.

Ὅπως σᾶς εἶπα καί στήν ἀρχή, ἦταν ἕνα ζεστό μεσημέρι. Ἐπρεπε νά κάνω κάποια ψώνια. Τελιώνοντας τή δουλειά μου πηγαίνω νά ανάψω ἕνα κεράκι καί νά προσκυνήσω. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶχα κουραστεῖ καί κάθισα λίγο νά πάρω μιά ἀνάσα καί νά ξεκουραστῶ ἀντικρῶζοντας τό ἰλαρό πρόσωπο τῆς Παναγίας. Ἦρθε καί ἄλλος κόσμος νά προ-

σκυνήσει. Από μέσα μου ἔλεγα τὴν εὐχή «Ὑπεραγία Θεοτόκε Σῶσον ἡμᾶς». Καί προσευχόμεουν γιά μένα, γιά τούς οἰκειούς μου καί γιά ὅλον τόν κόσμον.

Ἐπειτα ἀπό λίγο ἔρχεται καί μία κυρία κρατώντας ἀπό τό χέρι ἕνα μικρό χαριτωμένο κοριτσάκι.

Μέ χαιρετοῦν εὐγενικά καί κατευθύνονται πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀφοῦ πρῶτα ἀναψαν ἀπό ἕνα κεράκι. Πρώτη πηγαίνει ἡ νεαρή κυρία στή θαυματουργή εἰκόνα. Μέ εὐλάβεια κάνει μιά γονυκλισία στήν κυρία Θεοτόκο, καί κάνει τό σημεῖο τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ. Προσκυνᾷ μέ συγκίνηση τή θαυματουργή εἰκόνα καί στή συνέχεια πηγαίνει πρὸς τά πίσω μέ ἀργά βήματα, δίνοντας τή θέση στήν κόρη της, σά νά τῆς ἔλεγε: «τώρα παιδί μου εἶναι ἡ σειρά σου νά τιμήσεις τὴν Παναγία μας».

Βλέπω τότε τὴ μικρούλα Σωτηρούλα κατὰ τό παράδειγμα τῆς μητέρας της, νά κάνει πρῶτα τό σταυρό της καί νά προσκυνᾷ τή θαυματουργή εἰκόνα. Στή συνέχεια παίρνει στά μικρά της χεράκια ἕνα ἀναμμένο κεράκι καί γονατίζει μπροστά στήν Ἁγία Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελίστριας.

Νόμισα ὅτι ἔβλεπα ἕναν ἄγγελο. Καί τώρα εἶμαι σίγουρη, ὅτι ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά δῶ αὐτό τό ἀγγελούδι γιά νά τονωθῶ στήν πίστη μου.

Ἦξερα ὅτι ἀπό διακριτικότητα ἔπρεπε νά φύγω. Ὅμως κάτι μέσα μου μέ κρατοῦσε. Ἡ μητέρα τῆς μικρούλας μου εἶπε σιωπηρά νά παραμείνω καί ὅτι δέν τούς ἐνοχλοῦσε ἡ παρουσία μου.

Τό παιδάκι ἀπερίσπαστο ἀπό ὀτιδήποτε θά μπορούσε νά τραβήξει τήν προσοχή του, κοιτάζει τόν Χριστό καί τήν Παναγία καί ἀρχίζει νά λέει τήν προσευχούλα, πού τῆς ἔμαθε ἡ μητέρα της: Μετά σηκώθηκε, ἔσβησε τό μικρό κερί πού κρατοῦσε καί τό τοποθέτησε στό μανουάλι. Ἔκανε τό σταυρό της μαζί μέ μιὰ γονυκλισία, σάν νά ἦταν καμιά μεγάλη γυναίκα καί προσκύνησε τήν Παναγία μας μέ παιδική σοβαρότητα.

Ἡ μητέρα τῆς μικρῆς συγκινημένη τή φίλησε στοργικά καί τήν χάϊδεψε. Αφοῦ μᾶς χαιρέτησαν ξεκίνησαν νά φύγουν. Τότε τῆς εἶπα, ἄν εἶχε τήν κλωσύνη, νά παραμείνει λίγο ἀκόμη. «Εὐχαρίστως», μού ἀπαντᾷ εὐγενικά ἡ μητέρα τῆς μικρούλας. Κάθισαν ἀπέναντί μου καί ἀρχίσαμε νά συζητᾶμε.

Ἐγώ τή ρώτησα: «πῶς λέγεται τό καλό καί συμπαθητικό κοριτσάκι σας»; Αὐτή μου ἀπάντησε: «Τό λένε Σωτηρούλα». Τῆς εἶπα: «Σᾶς συγχαίρω γιά τήν ἀνατροφή πού δίνετε στήν κόρη σας». Καί συνέχισα «Μακάρια εἶναι ἡ μάνα, πού ὀδηγεῖ τό κοριτσάκι της μπροστά στήν Παναγία, νά τό εὐλογήσει. Ὅποιος ὀδηγεῖ τό νήπιο στό δρόμο τοῦ Θεοῦ σπέρνει ἀρετές πού θά καρποφορήσουν στό μέλλον.

Κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας ὑπάρχει τό Θεῖο ἔλεος, ἡ ἀμέτρητη ἀγάπη καί ἡ προστασία, πού ἔχει ἀνάγκη κάθε ἄνθρωπος».

Ἡ καλή κυρία καί μητέρα τῆς Σωτηρούλας συμφώνησε μαζί μου. Ἡ συζήτηση πού εἶχαμε τοποθετήθηκε γύρω ἀπό τήν πίστη μας καί τίς ἠθικές ἀ-

ξίες στην εποχή μας. Τότε θυμηθήκαμε εκείνο τόσο φρόνιμο λόγο που λεγόταν κατά καιρούς από διάφορους παιδαγωγούς. «Δώστε μου μία οικογένεια να σας φτιάξω μία κοινωνία».

Η Σωτηρούλα μας άκουγε με μεγάλη προσοχή. Μου έκανε εντύπωση, ότι ένα κοριτσάκι των έπτά ετών, που έκρινε ότι θα πήγαινε στη δεύτερη τάξη του δημοτικού σχολείου, έχει τόσο μεγάλη πίστη στο Θεό και ευλάβεια στην Παναγία, αλλά και σύνεση.

Παρόλο που είναι μικρή στην ηλικία και λεπτοκαμωμένη, συνδυάζει την παιδική άθωότητα, αλλά και την πνευματική ωριμότητα ενός μεγάλου ανθρώπου. Αυτό οφείλεται στην καθαρή ψυχή του παιδιού, αλλά και στην ανατροφή που έδωσε η μητέρα της.

Αυτό τό συμπαθέστατο κοριτσάκι με τό ευγενικά χαρακτηριστικά και την ευσεβέστατη μητέρα του, μου έδωσαν έμπνευση να γράψω αυτό τό βιβλίο και να προβληματιστώ για την έλληνορθόδοξη παράδοση.

Τά νήπια εξέλεξε ο Θεός για να καταισχύνει τούς άσεβείς, που αυτοθαυμάζονται και νομίζουν ότι είναι σοφοί και ισχυροί ενώ είναι απογυμνωμένοι από τή θεία χάρη. Γι' αυτό μωραίνονται. Αντίθετα τό μικρό κοριτσάκι που έχει τή θεία χάρη έχει τή σοφία του Θεού, ο οποίος φωτίζει τίς άγνές και καθαρές ψυχές.

*

Μου έφερε στη μνήμη ένα διεθνές θεολογικό συνέδριο, που έγινε σε ένα Όρθόδοξο ιερό Ναό σε μία πόλη τής Ευρώπης. Συμμετείχαν Όρθόδοξοι,

Παπικοί και Προτεστάντες Θεολόγοι. Πρόεδρος του Συνεδρίου ήταν ένας Προτεστάντης. Όλοι τους ήταν πολύ γραμματισμένοι με διδακτορικά και διπλώματα. Τό θέμα του συνεδρίου ήταν: **Τί είναι ή έλληνορθόδοξη παράδοση.** Συζητούσαν αρκετές ώρες προσπαθώντας να βγάλουν κάποιο συμπέρασμα. Ο κάθε Θεολόγος ανέπτυξε τή δική του επιχειρηματολογία. Δέν μπορούσαν όμως να καταλήξουν πουθενά συγκεκριμένα και χειροπιαστά. Τό θέμα τούς είχε κυριολεκτικά «βασανίσει». Αύτά πριν από τίς σπουδές και τούς τίτλους χρειάζεται θεϊός φωτισμός.

Οί ώρες περνούσαν και τό συνέδριο κόντευε να τελειώσει άγωνα, ώσπου μπήκε στό Ναό μιά γιαγιά μέ τήν έγγονούλα της.

Ρίχνει ή γιαγιά στό παγκάρι ένα νόμισμα και παίρνει ένα κερί. Δίνει και στή μικρούλα έγγονή της άλλο ένα νόμισμα και τό ρίχνει αύτή στό παγκάρι μόνη της. Ανάβει ή γιαγιά τό κερί της. Μετά κρατάει στή χούφτα της τό χέρι τής έγγονής και τή βοηθάει να ανάψει τό κερί χωρίς να καεί. Προσκυνά ή γιαγιά τό εικόνισμα και κρατάει στήν άγκαλιά τήν έγγονή να προσκυνήσει και αύτή. Στή συνέχεια κατευθύνεται προς τό τέμπλο. Αφήνει ή γιαγιά, από τήν άγκαλιά της, τήν έγγονούλα της και προσκυνά μέ εϋλάβεια όλες τίς εικόνες, πού βρίσκονται στό τέμπλο αρχίζοντας από τίς εικόνες του Χριστού και τής Παναγίας και όλων τών ύπολοίπων άγίων μετά. Τό μικρό κοριτσάκι μέ τήν άγνή και καθαρή ψυχή, άφού πρώτα παρατήρησε τήν καλή του γιαγιά προσεκτικά, χωρίς έ-

κείνη νά τῆς ἐξηγήσει θεωρητικά, τί ἔπρεπε νά κάνει ἡ μικρή ὡς μία σωστή χριστιανή, ἀκολούθησε τό παράδειγμα τῆς γιαγιάς της καί μέ περισσή εὐλάβεια ἄρχισε τήν προσκύνηση τῶν εἰκόνων. Προσκυνοῦσε κάθε εἰκόνα μετά ἀπό τήν προσκύνηση τῆς γιαγιάς της. Γιά τήν ἐγγονή ἡ γιαγιά ἄξιζε περισσότερο ἀπό τά συνέδρια καί τίς σχολές.

Οἱ γνῶμες χωρίς βιωματική ἐμπειρία καταλήγουν σέ θεωρητικές ἀπεραντολογίες. Γι' αὐτό στίς θεολογικές συζητήσεις οἱ αἰρέσεις ἦταν ἀπροσγείωτες. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας διατύπωσαν τά δόγματα ἀφοῦ τά πέρασαν ἀπό τή βιωματική ἐμπειρία τῆς ἱστορίας. Ἐχοντας τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τήν ὑπακοή στήν ὑπερφυσική Ἀποκάλυψη ἀπέκτησαν δογμάτων ἀκρίβεια καί βίου καθαρότητα καί μᾶς παρέδωσαν τήν ἀλυσίδα τῆς παραδόσεως κομψοτέχνημα καί ἀριστούργημα τῆς ἀλήθειας.

Ἡ Ὁρθοδοξία φώτισε τοὺς λαοὺς μέ τήν ἀλήθεια της. Ὅμως στό διάβα τῶν αἰώνων ἡ ἀλλοτρίωση τῶν ἀνθρώπων, πού ἦταν μιά μετάσταση τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, προκάλεσε ἔξωση ἀπό τόν παράδεισο τῆς Ὁρθοδοξίας καί καταντήσαμε νά κάνουμε διαλόγους μέ ἀλλοπίστους καί ἑτεροδόξους οἱ ὅποιοι δέν μποροῦν νά καταλάβουν τήν ἑλληνορθόδοξη Παράδοση. Πῶς μποροῦν οἱ Προτεστάντες πού δέν ἔχουν παράδοση νά μᾶς διδάξουν τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση; Πῶς μποροῦν οἱ παπικοί πού διέστρεψαν τήν Ἱερά Παράδοση νά ἐκφράσουν τήν ἑλληνορθόδοξη Παράδοση; Πῶς μποροῦν οἱ μουσουλ-

μάνοι τῶν χαρεμίων νά καταλάβουν τό ἀειπάρθενον τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καί τό «ἄσπιλε ἀμόλυντε ἄχραντε;»

Ὅμως, ἐνῶ δέν μπορούσαν οἱ σύνοδοι νά διατυπώσουν γνώμη, ἡ παρουσία τῆς γιαγιάς μέ τήν ἐγγονή της καί ὅλη ἡ ἱεροτελεστία τοῦ προσκυνήματος τους, τοὺς προσγείωσε. Σταμάτησαν τή συζήτηση καί πρόσεχαν τή γιαγιά μέ τήν ἐγγονή. Ἡ παλιά γενιά μεταδίδει τήν Ὁρθοδοξία στή νέα γενιά πού ἔρχεται καί μαθαίνει καί διδάσκεται. Οἱ Γερωντάδες τοῦ Ἁγίου Ὁρους μεταδίδουν στά καλογεροπαῖδια τους τή βιωματική Ὁρθοδοξία, χωρίς θεωρητική πολυπραγμωσύνη. Οἱ χειροῦργοι μεταδίδουν στοὺς μαθητές τους τή χειρουργική τέχνη παράλληλα μέ τή θεωρητική μάθηση.

Ὁ πρόεδρος τοῦ συνεδρίου, πού ἦταν Προτεστάντης, διέκοψε τή σιωπή καί δείχνοντας τή γιαγιά μέ τήν ἐγγονή της εἶπε: «Νά ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοση πού μεταδίδεται ἀπό γενιά σέ γενιά. Γι' αὐτό ἄντεξε στή μουσουλμανική πίεση καί στίς δυτικές ἐπιδράσεις». Τά εἶπε αὐτά ἀλλά κι αὐτός δέν ξεκολλοῦσε ἀπό τήν χωρίς παράδοση παράδοσή του.

*

Θυμάμαι κάτι ἀκόμη. Ἦταν μιά κοπέλα, πού ἀπό μικρή ἦταν ἀνυπάκουη. Τήν μεγάλωσε ἡ γιαγιά της καί τῆς μετέδιδε τήν ἀγάπη στό Χριστό. Ὅμως ἡ κοπέλα θεωροῦσε, ὅτι ἡ θρησκεία μας ἦταν ἓνα παραμῦθι γιά παιδιά καί δέν ἔκανε ἔργο πίστεως. Ἡ γιαγιά της προσευχόταν νά τήν φωτίσει ὁ Θεός νά

πιστέψει, για να σωθεῖ. Μεγάλωσε ἡ κοπέλα. Ἐφτασε στήν ἡλικία τῶν εἴκοσι ἐτῶν καί ἐκείνη φώναζε, ἐξαγριωνόταν καί οὐρλιαζε, ὅταν τῆς ἔλεγαν γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Ὁρθοδοξία.

Εἶχε γίνει μία ἀντάρτισσα. Τήν ἐνοχλοῦσαν μέχρι καί τά εἰκονίσματα, σέ σημεῖο πού ἤθελε νά τά βγάλει. Ὅλοι τό πῆραν ἀπόφαση ὅτι ἦταν πιά ἄθρη.

Κάποτε ἡ κοπέλα ἀντιμέτωπισε ἕνα σοβαρό πρόβλημα υγείας. Σιγά, σιγά ἔφτανε πρὸς τό θάνατο. Ἡ μόνη τῆς ἐλπίδα ἦταν ὁ Θεός. Τότε ἡ νεαρή γυναίκα ἀναζήτησε τό Θεό, ἐξομολογήθηκε, προσευχήθηκε, κοινώνησε τά ἄχραντα μυστήρια. Ἡ περιπέτεια τῆς υγείας τῆς τήν ἔκανε νά θυμηθεῖ τά λόγια καί τίς συμβουλές τῆς γιαγιάς τῆς καί νά τή νοσταλγεῖ. Θυμήθηκε ὅτι ἡ γιαγιά τῆς ἦταν εὐτυχισμένη ἀνάμεσα στά εἰκονίσματα, στό Θεό, στήν Παναγία καί στούς Ἁγίους, ἐνῶ αὐτή μέσα στήν ἄρνησή τῆς αἰσθανόταν σάν ἀντάρτισσα τῆς μεταφυσικῆς, σάν ἀγρίμι χωρίς φωλιά, χωρίς εἰρήνη. Ὅμως ἡ μνήμη τῆς γιαγιάς, τῆς τῆς θρήσκας, τῆς ξύπνησε τίς παιδικές εἰκόνες, πού ὅσο κι ἂν ἀντιδροῦσε ἀποτελοῦσαν μία ρίζα τῆς ἑλληνορθόδοξης παράδοσης, πού ἔσπειρε ἡ παιδαγωγική ἀγάπη τῆς γιαγιάς τῆς στήν παιδική τῆς ψυχή πού καρποφόρησε στήν ὥρα τῆς. Τέλος πίστεψε καί θεραπεύθηκε ἢ θεραπεύθηκε καί πίστεψε.

*

Μιά χήρα μητέρα πηγαινε τακτικά στήν Ἐκκλησία. Ὅμως ἔπαιρνε μαζί τῆς καί τό παιδάκι τῆς τό νήπιο. Αὐτό δέν καταλάβαινε ἀπό διδασκαλίες

καί θεολογικά διδάγματα. Αλλά ή ύπέροχη βυζαντινή ἐκκλησιαστική μουσική, ή ὀρθόδοξη ὕμνολογία, ἐνεργοποιοῦσε τήν ἔμφυτη, ἀλλά ἀσχημάτιστή του θρησκευτικότητα.

Ἡ μητέρα του δέν τό καταπίεζε μέ κουραστικές τυπικές καθηκοντολογίες πού δέν μποροῦσε νά σηκώσει ή ηλικία του. Σεβόταν τήν ἠθική καί λατρευτική πορεία τῆς ψυχῆς του καί τῆς ἐλευθερίας του. Δέν τό ἔβαζε σέ ἀψυχολόγητη παιδαγωγική πειθαρχία.

Τό ἄφηνε νά κινεῖται μέσα στό γυναικωνίτη ἀλλά νά μή θορυβεῖ. Τό πρῶτο βῆμα καί ὁ πρῶτος του νόμος ἦταν ή τρυφερή παιδική του ψυχή νά σέβεται τόν ἱερό χώρο τῆς ἐκκλησίας. Ὅσο μεγάλωνε τό παιδάκι, ή μητέρα του τό πήγαινε δίπλα στόν δεσποτικό θρόνο, γιά νά πάρει καί ὀπτικές παραστάσεις.

Τό μικρό παιδί τό ἐντυπωσίαζαν τά χρωματιστά ἱερά ἄμφια τοῦ δεσπότη καί τῶν παπάδων. Παρατηροῦσε, ὅτι ὁ δεσποτικός θρόνος στηριζόταν δεξιά καί ἀριστερά σέ δύο λιοντάρια μέ μισοανοιγμένα στόματα. Τό παιδάκι στήν ἀρχή τά πέρασε γιά ζωντανά. Μετά ξεθάρεψε καί ἔβαζε τό δάκτυλο ἀνάμεσα στά δόντια νά δεῖ ἂν δαγκᾶνε τά λιοντάρια.

Μέ τόν καιρό ἀπορροφοῦσε τίς μεταβαλλόμενες παραστάσεις. Σέ λίγο ή μητέρα του μερίμνησε νά πηγαίνει στό Ἅγιο Βῆμα καί νά ντύνεται παπαδάκι. Τοῦ ἔραψε καί παιδική στολή γιά νά χαρεῖ. Καί ὅταν μεγάλωσε τά δωρήσανε στήν ἐκκλησία.

Μετά ἔγινε ψάλτης καί ἦρθε σέ ἐπαφή μέ τό λειτουργικό τῆς Ὁρθοδοξίας. Τό παιδί εἶχε καλοπρο-

αίρετη πρόθεση, αλλά ή αγαθή μητέρα του τήν καλλιέργησε μέ στοργή και διακριτικότητα. Ξενοδούλευε ή μάνα για νά τό σπουδάσει. Και τό σπούδασε μέ στερήσεις. Αλλά δικαιώθηκε και εύλογήθηκε.

Στό τέλος τό παιδί της ἔγινε ιερέας ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του. Και ἔγινε διδάσκαλος, λειτουργός και ὁδηγός λυτρώσεως.

Πάντοτε ὁμολογοῦσε, ὅτι χρωστάει πολλά στή μάνα του, πού τόν μεγάλωσε μέ ἐλευθερία μέσα στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση.

Αλλά και ὅποιος ἀνατραφεῖ μέσα στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση, κι ἂν ἀκόμη παραστρατήσῃ ἀπό τό χριστιανικό ἦθος ἢ ἀποστατήσῃ ἀπό τό ὀρθόδοξο δόγμα και ἀπιστήσῃ, πάλι ή ἑλληνορθόδοξη παράδοση και τά διδάγματα της δέν ἔξαφανίζονται. Πιέζονται, ἀκίνητοποιοῦνται, ἀλλά ὑπάρχουν και περιμένουν καθηλωμένα τήν ἐντολή τῆς αὐτεξούσιας ψυχῆς, νά κηρύξει τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἱερῶν διδαγμάτων και ἱερῶν λογισμῶν πού εἶναι μικρογραφία τῆς κοινῆς (γενικῆς) ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ὅμως ἂν ή ψυχή ἀρνηθεῖ τελείως τόν Θεό και καταλήξει στόν αἰώνιο ἀποχωρισμό ἀπό τόν Θεό, τότε ἀκολουθεῖ πεισματικά τόν διάβολο. Τότε ἀντί νά ἀναπτύξει τό κατ' εἰκόνα Θεοῦ και νά ἐπιτύχει τό καθ' ὁμοίωσιν και νά μοιάσει μέ τόν Θεό, ὁ Ὅποιος τόν ἔπλασε, ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασμένος, καταλήγει μέ τόν ἐγωισμό του νά γίνῃ καθ' ὁμοίωσιν Σατανᾶ.

Στό τέλος ὅλα τά οὐράνια και τά γήινα και τά καταχθόνια περνᾶνε μέσα ἀπό τήν ἐλεύθερη ψυχή

καί βούληση τοῦ ἀνθρώπου καί διαλέγει τήν πορεία τοῦ παραδείσου ἢ τῆς κολάσεώς του.

Τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση, ὅποιος τή γεύθηκε καί τή βίωσε, δέν τήν ἀρνεῖται ποτέ εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Πολλοί Ἑλληνορθόδοξοι πού ἀλλοτριώθηκαν καί τούρκεψαν ἢ φράγκεψαν, βρέθηκαν καί ἔζησαν στό χῶρο της, ἀλλά δέν τήν ἄγγιξαν καί δέν ἀγγίχτηκαν ἀπό τήν ἑλληνορθοδοξία. Αὐτοί πού ἀρνήθηκαν τήν ἑλληνορθοδοξία, ἀπλούστατα ἔφυγαν ἀπό ἐκεῖ, πού δέν εἶχαν οὔτε ἐπικοινωνία οὔτε ἀγάπη.

Ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐά βρῆκαν ἔτοιμο τόν παράδεισο καί χωρίς νά τόν βιώσουν τόν ἀρνήθηκαν καί τόν ἔχασαν, ἐπειδή δέν ἀγωνίσθηκαν γι' αὐτόν. Ὅμως οἱ Ἄγιοι καί ὁ λαός μας πού γνώρισαν καί βίωσαν τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση τήν μετέδωσαν ἀπό γενεά σέ γενεά. Καί σάν μιά ἀδιάσπαστη ἀλυσίδα γενεῶν, συγκρατοῦν σέ σταθεροὺς κρικούς γενεές γενεῶν, σέ μιά ἀδιάσπαστη ἐνότητα τῆς διαχρονικῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία φωτίζει καί εὐεργετῇ τόν κόσμο, πού ἀναζητεῖ καθαρότητα καί ἀλήθεια.

*

Ἕνας καπετάνιος τῆς τουρκοκρατίας, πού ἔκανε ἀγῶνες ὑπέρ τοῦ σκλαβωμένου γένους, πιάστηκε αἰχμάλωτος καί ἀλυσοδεμένος μεταφέρθηκε στήν Κωνσταντινούπολη.

Ἐκεῖ τόν ὑπέβαλαν σέ φοβερά βασανιστήρια, γιά νά ἀλαξοπιστήσῃ καί νά τουρκέψῃ. Ὅμως παρά τά βασανιστήρια, αὐτός ἔμενε σταθερός στήν πίστη του.

Ἐκεῖ ἀνάμεσα σέ πασάδες καί γενιτσάρους, πού ἐξέπεμπαν αἰσθήματα μίσους, ἦταν προσκεκλημένος καί ἓνας Γάλλος ἐπίσημος, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μέ θαυμασμό τήν ἀντοχή καί καρτερία τοῦ ἡρωϊκοῦ καπετάνιου.

Ὅταν, ἡ τουρκική βαρβαρότητα, ἀλλά καί ἡ μαρτυρική ἀποφασιστικότητα τοῦ ἑλληνορθόδοξου καπετάνιου, ἔφθασαν στό κατακόρυφο, ὁ Γάλλος εἶπε στους πασάδες.

«Θαυμάζω τήν ὑπομονή τοῦ καπετάνιου, ἀλλά καί ὄλων τῶν Ἑλλήνων. Τοῦ δίνετε ἀξιώματα καί πλούτη, ἀλλά αὐτός προτιμᾷ τόν θάνατο γιά τήν πίστη του.

Καί ἀναρωτιέμαι. Ποιά εἶναι ἡ μυστική δύναμη, πού κρατάει σέ ἀντοχή τόν βασανισμένο καπετάνιο καί τούς ἄλλους Ἕλληνες καί δέν μπορεῖ κανεῖς νά τούς ἀλλαξοπιστήσῃ; Τήν αἰτία τῆς ἀντοχῆς τῶν Ἑλλήνων τήν ἀποδίδω στήν θρησκεία τους, πού τούς δίνει μιά μυστική δύναμη ἀντοχῆς.

Ἄν ἐμεῖς στήν Εὐρώπη εἶχαμε τήν ὀθωμανική κατάκτηση, θά ἀλλαξοπιστούσαμε εὐκόλα.

Ὅμως ἐδῶ οἱ Ἕλληνες ἔχουν μιά μεγάλη δύναμη. Καί αὕτη εἶναι ἡ παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας τους, ἡ ἑλληνορθοδοξία. Ὅσο κι ἂν βασανίζονται οἱ Ἕλληνες, δέν ἀλλαξοπιστοῦνε, ἐπειδή ἡ πίστη τους ἔχει μιά μεγάλη δύναμη, πού ἔχει τή ρίζα της στή δύναμη τοῦ Θεοῦ».

Αὕτη εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ ξένου.

Μελετώντας τήν Τουρκοκρατία προσέχουμε ὅτι οἱ Τοῦρκοι κρεμοῦσαν παπάδες, δεσποτάδες καί Πατριάρχες. Προσπαθοῦσαν νά ξεκόψουν τόν ἑλληνισμό ἀπό τούς πνευματικούς ἡγέτες, πού τούς δίδασκαν τήν ὀρθόδοξη πίστη τῆς ὁποίας φοβόταν τήν ὑπεροχή καί τή δύναμη.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη προστασίας ἀπό κάθε ἀλλοτρίωση.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξη παράδοση εἶναι ὁ εὐεργέτης τοῦ ἑλληνισμοῦ.

* * *

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

(Τσακιρίδη Λαζάρου, ἀπό τήν ποιητική συλλογή τῆς «Λουλούδια τῆς καρδιάς»).

Δέν βασανίστηκα
νά βρῶ τήν ἀλήθεια
καί δέν σκλαβώθηκα
γιά τά παραμύθια.

Κι ἐπάνω χτύπησαν
διαβολοκύματα
πού καταπάτησαν
λαούς καί θύματα.

Τή βρῆκα ἔτοιμη
στῆς καρδιάς τά βάθη
πού μ' ἀνατάραξε
πνιγμένα πάθη.

Ἡ Ἐκκλησία μας
νικάει τόν χρόνο
κι ἡ σωτηρία μας
ἀντέχει στόν πόνο.

* * *

Ἐκεῖ τά φύτεψε
καθάρια Μάνα
κι ἀφουγκραζόμεσταν
γλυκιά τήν καμπάνα.

Ἡρθ' ὁ Χριστός
τό πλάσμα του
νά βρεῖ γιά νά τό σώσει
κι ἀγάπη νά πυργώσει.

Βιογραφικό σημείωμα συγγραφέως

Γεννήθηκε στην Πρέβεζα όπου μένει με την αγαπημένη της μητέρα. Ευτύχησε να έχει δύο αξιόλογους γονείς, εξάιρετους σπουδαίους ανθρώπους και εργατικούς.

Στην Πρέβεζα έμαθε τα πρώτα της γράμματα και τελείωσε το Λύκειο. Από μικρή ήταν έπιμελής μαθήτρια. Γνωρίζει Η/Υ και μιλάει Ιταλικά.

Όνειρο ζωής ήταν να γίνει κοινωνική λειτουργός ή παιδαγωγός. Αλλά ματαιώθηκε τό όνειρο της ζωής της, επειδή σε ηλικία 15 ετών έχασε τον πατέρα της, που επί χρόνια ήταν βαριά άρρωστος.

Έχει εργαστεί με τό πρόγραμμα άνέργων STAGE στον ΟΑΕΔ για 11 μήνες και επί τρία συνεχή έτη με τό ίδιο πρόγραμμα στό ΙΚΑ. Της άρέσει τό διάβασμα και ιδιαίτερα ή μελέτη και ή συγγραφή θρησκευτικών βιβλίων.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

(Τσακιρίδη Λαζάρου, από τήν ποιητική συλλογή τά «Λουλούδια της καρδιάς»).

Μητέρα τρίς βασίλισσα
των ουρανών άστέρη,
πού τό Θεό προσκύνησα
τό φώς για να μάς φέρει.
Ρίξε τό βλέμμα σου στή γη
για να μάς φέρει τήν αυγή,
να μάς παρηγορήσει
σ' ανατολή και δύση.
Απ' τήν Έδέμ άκούστηκε
της Εύας ή φλογέρα

πού στους αιώνες λούστηκε
στής θλίψης τόν άέρα.
Κι Έσένα σε προσμένει
σκυφτή ή οικουμένη
να στρέψεις τήν πορεία
μέ φώς στή σωτηρία.
Τόν Γιό Σου μάς τόν δίνεις
και τά ουράνια κλίνεις,
τόν κόσμο ν' ανεβάσει
στούς ουρανούς να φθάσει.